

Наталка Малетич

Щоденник Ельфа

ВСЛ

***Щоденник
Ельфа***

Наталка Малетич

Щоденник Ельфа

Ілюстрації
Андрій та Діна Нечаєвські

Видавництво **С**тарого **Л**ева

Львів – 2015

УДК 821.161.2-93
ББК 84(4УКР)-44
Г83

Всі діти – ельфи. Принаймні такими вони народжуються. А коли починається їхнє школярське життя – тут вже прозорі крильця мають набути сил і відваги, аби політ вирізнявся прикметами висоти, переможності, товариської підтримки й звичайного порозуміння з колишніми ельфами – батьками. Герої оповідань Наталки Малетич насправді ходять вулицями різних міст і вчаться не в одній і тій же школі, і вподобання у них неоднакові, та все ж вони багато в чому схожі, коли пізнають навколишній світ, коли прагнуть самостійності у вчинках, коли втрапляють в халепу чи успішно долають її наслідки в маминих обіймах. І навіть якщо ви не вважаєте себе ельфом, книга все одно про вас.

*Присвячую доні Вікторії,
яка дуже чекала на цю книгу*

© Видавництво Старого Лева, 2015
Текст © Наталка Малетич, 2015
Ілюстрації © Андрій та Діна Нечаєвські, 2015

Усі права застережено

ISBN 978-617-679-166-9

Свято першого снігу

*Вірю в радість ні з того ні з сього
В ангела що впав із неба
щоб пограти в сніжки.*

Ян Твардовський*

1

– Та зосередьтеся нарешті! Пишемо самостійну!

Класна керівничка, Марта Іванівна, що вчить нас математики, почала швидко записувати на дошці завдання. Крейда стукала і кришилася, розлітаючись білою порошею – достоту, як сніг за вікном, від якого ми за мить до того не могли відвести очей.

* Переклад з польської Дзвенислави Матіяш (прим. автора).

Клас невдоволено загув і здійняв шум хто чим – падали олівці, шелестіли зошити, скрипіли парти. Святкова магічність першого в році снігу була геть начисто зіпсута двома сердитими словами про самотійну, на яку ніхто не сподівався. Ще й на останньому, шостому уроці!

Я неохоче списувала завдання з дошки, мріючи врешті вирватися з задущливого класу на вулицю. Мріяла не одна я – із самісінького ранку, щойно посипав густий лапатий сніг, ми з однокласниками домовились, що після уроків будуватимемо снігову фортецю і гратимемо у війну проти 6-А. «Бешки» проти «ашок» – то мало бути супер! І ось зараз, на останньому уроці, вчителька підриває наш бойовий дух дурною самотійною! Я не могла зосередитися над завданнями – коли б я була вчителькою, то в такий день повела би своїх учнів гуляти, а не морила уроками! Я би влаштувала справжнісіньке свято першого снігу...

– Христю, знову ти у вікно видивляєшся! Там нема відповіді на рівняння! – обірвала мої мрії вчителька і багатозначно кивнула на годинник над дошкою.

Неохоче я знову взялась до математики, хоч загалом люблю цей урок. Тільки не сьогодні. Ще й Ліза зазирає мені через плече – а в неї ж однаково інший варіант, то нащо очима косити?

Врешті дзвоник визволив нас із учнівської неволі. Ми покидали на вчительський стіл зошити та, заціпаючи на ходу куртки і штовхачись, висипали на вулицю.

– Ого-го! Вони вже почали будувати свою фортецю! – вигукнув наш ватажок Влад, беручись до справи.

Ми теж не ловили ґав – кожен вже котив поперед себе снігову кулю – щораз більшу і більшу. Сніг ліпився добре, тож війна з «ашками» заповідалась на славу. Якби тільки... не мої окуляри! Я мусила постійно змітати рукавичкою сніжинки зі скелець і злилась, що не бачу чітко наших.

Коли ми з Лізою випхали наші кулі майже на сам верх фортеці, Влад і Юра, улюлюкаючи, почали атаку проти 6-А. Снігові снаряди летіли понад нашими головами. А ми все ліпили нові й нові. Зрідка кидали самі, а більше подавали хлопцям. Вони були на фронті, ми – в тилу. Часом висовувався і хтось із дівчат, і нам навіть вдалося кілька разів поцілити у «ворога», але ми мусили насамперед швидко ліпити нові сніжки – так командував Влад, називаючи то стратегією.

За правилами, той, у кого влучили раз, вважався пораненим, а в кого тричі – вбитим. 6-А, казав Влад, має неправильну стратегію – кожного, хто постійно сам ліпить сніжку,

значно легше «підстрелити». Ось у них уже й край фортеці розвалився. Та раптом...

Ліве скельце моїх окулярів хруснуло і скалки, черкнувши щоку, посипались додолу. Тепер я навіть не могла розгледіти, хто влучив мені сніжкою просто в обличчя.

– Ой, у тебе кров на щоці! – вигукнула Ліза.

І мене миттю оточили дівчата. Я мимоволі притулила до щоки сніжку, щоб так сильно не щеміло. На білому розійшлась невеличка яскраво-червона пляма.

– Треба до медсестри! – гукнула Настя.

– Може, ліпше додому, а то вчителька сваритиме, – запропонувала Карина.

– Ага. Тут вчителька, а вдома – мама, – докинула Софія.

– І нащо ти висовувалась, очкаричка! Тепер ми продули, – сердито кинув Влад, у якого «ашки», скориставшись нашим сум'яттям, влучили тричі. А коли «вбити» ватажка – гра закінчувалась.

– Ти не бачиш, вона справді поранена, – заступилась за мене Ліза, притуляючи мені до щоки паперову серветку.

Влад знітився і грізно загукав до «ворогів»:

– Хто кинув сніжку в Христю?! Придурки, ви їй окуляри розбили!

Невдовзі мене оточили вже й дівчата і хлопці з 6-А. Всі давали якісь поради: легко радити –

не їм же пояснювати моїй мамі, що доведеться лагодити окуляри. Дурні окуляри! Скільки я просила маму купити мені лінзи – он Карина носить, і Настя, і не мають клопоту! Та ні, мама постійно каже: ти ще замала! А тато додає, що і Стів Джобс мав на носі окуляри – і це круто! Ну, якби я була Джобсом, то теж би не комплексувала. Може...

Я не хотіла плакати, та сльози потекли самі, роз'їдаючи порізану щоку, що й без того пекла вогнем.

– Не плач, я скажу твоїй мамі, що то я розбив, – раптом тихо озвався біля мене непоказний «ашка» з нашого будинку – такий дрібний, що всі його називали Дмитриком.

Усі полегшено зітхнули (не доведеться брати провини на себе!) і стали розбирати покидані на купу наплічники та торбинки.

Дмитрик тюпав коло нас із Лізою, тягнувши ще й мій наплічник, і зніяковіло мовчав. Увесь святковий настрій куди й подівся. Ліза щось там радила мені й торохкотіла, аж поки не забігла у свій дім, а далі ми пішли удвох.

– Я справді не хотів, – укотре сказав хлопець, коли я перед своїм під'їздом витягла з кишені понівечені окуляри і стала їх скептично роздивлятися.

– І що я скажу мамі? – зітхнула я.

– Правду.